

Principy: 1. Vyměnit kříž za dobrou věc

Principy

Vyměnit kříž za dobrou věc

Mnoho umírněných a progresivně smýšlejících křesťanů se snaží žít svou vírou co nejpraktičtějším způsobem. Chceme církve, která bere utrpení vážně, říká pravdu o nespravedlnosti, ukazuje se bližním a na veřejnosti vypadá jako Ježíš.

To chci taky.

Existuje však jeden nenápadný kompromis, kterého se můžeme dopustit, aniž bychom si ho všimli.

Můžeme nechat dobrou práci církve nahradit dobrou zprávou církve. Můžeme se stát lidmi, kteří konají dobro ve jménu Ježíše, a přitom se odchýlit od poselství, které z nás v první řadě dělá

křesťany.

Viděl jsem to zblízka. V jednom sboru, kde jsem sloužil, jsme byli pilní a štedří, vždy jsme začínali další službu a financovali další projekt. Přesto jsme často měli pocit, že evangelium bylo spíše předpokládáno než hlásáno, a naše identita se stávala „lidmi, kteří konají dobro“ místo „lidmi, kteří žijí dobrou zprávou“.

Abych to upřesnil. Spravedlnost, milosrdenství, soucit a služba nejsou v rozporu s evangeliem. Jsou součástí toho, co evangelium vytváří.

Problém není v tom, že nám na spravedlnosti záleží. Problém je v tom, že se někdy snažíme nechat spravedlnost konat práci, kterou může konat pouze evangelium. Můžeme plynule mluvit o tom, co by křesťané měli dělat, a přitom zanedbáme říkat, co Bůh udělal.

A tím, že „říkáme, co Bůh udělal“, nemyslím kázání v koutě nebo kázání od dveří ke dveřím. Mám na mysli celoživotní ponoření se do ústředního hlásání, že Bůh jednal v Ježíši pro nás a pro naši spásu.

„Naší identitou se stávalo to, že jsme ‚lidé, kteří konají dobro‘, místo toho, abychom byli ‚lidé, kteří žijí z dobrých zpráv‘.“

Starověká církev shrnula tuto zprávu jednou frází: „Pro nás a pro naši spásu.“ V Ježíši Kristu Bůh smířil svět s Bohem skrze Kristův život, smrt a zmrtvýchvstání. Vírou a skrze Ducha jsme odpuštění, osvobození a obnovení. Bez této pravdy jsme ztratili pointu.

Proč jsme tedy v pokušení vyměnit kříž za nějakou věc? Káži si tím sám sobě. Někteří z nás chovají pochopitelné podezření z „laciné milosti“, zvláště pokud jsme vyrůstali v prostředí, kde „evangelium“ znělo jako odpuštění bez pokání.

Někteří z nás cítí tlak na to, aby byli na veřejnosti důvěryhodní, a tak mlčíme o svých prohlášeních.

A pokud jsme upřímní, můžeme si z aktivismu udělat jistotu. Začneme se cítit bezpečně, protože jsme udělali dobrou věc, místo abychom se utápěli v pozeňnané jistotě, že Bůh vykonal spásné dílo, které bychom my nikdy nemohli vykonat.

Naše cíle mohou dosáhnout skutečného dobra a za to bychom měli Bohu děkovat. Nemohou však dosáhnout toho, co již dokázal kříž. Kříž se zabývá tím, co naše projekty nemohou nakonec vyřešit: hříchem, vinou, smrtí a naším odcizením od Boha. Proto musí být evangelium na prvním místě.

Když je evangelium na prvním místě, neodstraňuje činy. Působí je. Dobré skutky jsou ovocem, které roste z milosti, nikoli kořenem, který je plodí. Když toto pořadí obrátíme, naše práce se hroutí do vyhoření, cynismu nebo zoufalství. Ale když milosrdenství a spravedlnost plynou z milosti, čin vypadá jinak. Stává se méně výkonným a pokornějším. Stává se trpělivějším a nadějnějším.

„Dobré skutky jsou ovocem, které roste z milosti, ne kořenem, který je plodí.“

Obvykle poznáme, kdy jsme uzavřeli obchod, podle toho, že se těžiště posouvá. Ježíš se stává podivně vzdáleným. Mluvíme více o příčinách než o Kristu. Slova jako „pokání“, „obrácení“ a „spasení“ začínají působit trapně nebo „příliš mnoho řečí“. Uctívání se stává dobrovolným. Modlitba se stává poslední možností. Písmo se stává sadou nástrojů na podporu toho, čemu již věříme, spíše než živým

slovem, které nás konfrontuje a utěšuje.

Jak tedy najít cestu zpět? Ne tím, že se odvrátíme od spravedlnosti a milosrdenství, ale tím, že je vrátíme na jejich správné místo. Znovu zaměřujeme kázání a učení na Ježíše Krista, ukřižovaného a zmrtvýchvstalého.

Obnovujeme pokání a vyznání jako osvobozující praxi sdělování pravdy před Bohem. Modlitbu a Písmo stavíme do centra pozornosti, protože jednání ve tvaru kříže vyžaduje formaci ve tvaru kříže. Sloužíme a zastáváme se a také otevřeně mluvíme o odpuštění, novém životě a naději, která má jméno.

Neříkám, že progresivní křesťané jsou výhradně špatní, nebo že naše starost o zranitelné je mylná. Mnohé z toho je krásné a věrné. Moje prosba je jednoduše tato: Nevyměňujte kříž za věc. Nenahrazujte dobrou zprávu dobrými skutky. Držte je pohromadě v pořadí, které uvádí evangelium: Nejprve milost, pak ovoce; nejdříve Kristus, pak činy.

Jackson Campbell-Walker

[Baptist News Global](#)

Jackson Campbell-Walker

Jackson Campbell-Walker

Jackson Campbell-Walker slouží jako zástupce pastora v Prvním baptistickém sboru v Moreheadu v Kentucky.

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)